

Spectacolele de la „Bulandra” — o nouă confirmare a sensului teatrului

● În opinia Mirosłavei Kortenska, colaboratoare a cunoscutei reviste bulgare *Teatăr*, cele trei spectacole ale Teatrului „Bulandra”, prezentate în paginile nr. 3/1989 ale mensuralului s'afiot sint, în fond, o nouă confirmare a rostului teatrului, „al cărui scop, dintru-nceputuri și pînă acum, a fost și este să-i țină lumii oglinda în față”. „Bogăția și varietatea repertoriului, originalitatea, viziunilor rezgizorale, desăvîrșitul profesionalism” al tuturor celor implicați în reprezentație dau adevărata măsură a unui teatru „profund angajat în dialogul cu contemporaneitatea, cu publicul”. Bine-cunoscuta sintagmă „Shakespeare, contemporanul nostru” capătă, în viziunea lui Alexandru Tocilescu, realizatorul montării tragice a istoriei a lui Hamlet accente noi, incitante tocmai prin „capacitatea de a descoperi, în inepulzabila substanță a textului, sensuri pînă a-

cum insuficient explorate”. Încercînd o „restituire” integrală a gîndului shakespearian întrupat în cuvînt, spectacolul este structurat pe principiul dezvoltării treptate, al de-venirii atent gradate ce-și găsește, după cum remarcă în continuare semnata-rea articolului, un sugestiv echivalent în simbolismul vestmintelor, al mișcării într-un anume cadru scenografic și al partiturii muzicale.

Cele două puneri în scenă datorate Cătălinei Buzoianu se subsumează, după cum subliniază Mirosłava Kortenska, aceluiași efort creator de pînere în valoare a bogăției de sensuri și semnificații ale textului, cu mijloacele proprii artei teatrale. Urmînd legile ascunse ale derulării „fluxului conștiinței”, spectacolul *Dimineața pierdută* recompune caleidoscopic o lume plasată sub lentila măritoare a amintirii intens subiectivizate, reușind să creeze

acea senzație a timpului care sufocă existențe, încețoșează imagini, relativizează drame, transformă ridicolul în grotesc, demascînd inautenticitatea trăirii.

● Ultimul paragraf al pertinentei analize realizate de corespondenta revistei *Teatăr* revelă, plecînd de la viziunea Cătălinei Buzoianu asupra ultimei opere dramatice a lui Pirandello — *Urleașii munților*, cunoscută publicului european mai ales ca urmare a ecorurilor stîrnite de înscenările repetate datorate lui Giorgio Strehler — capacitatea de „transfigurare poetică” a complexului univers pirandellian.

Sondarea dimensiunilor estetice, filosofice, psihologice ale omenescului rămîne, în opinia Mirosłavei Kortenska, una din preocupările majore ale teatrului românesc contemporan, expresie a implicării sale superioare în viața cetății.

Fructuos schimb de experiență

Vizita efectuată în perioada 24—30 aprilie 1989 de Volker Trauth, redactor-șef adjunct al revistei *Theater der Zeit* din R.D.G., a oferit invitatului revistei Teatrul posibilitatea cunoașterii directe, nemediate, a mișcării teatrale românești actuale, al cărui puls este dat atît de spectacolele bucurășene, cît și de montări

exemplare ale stagiunii realizate la teatrele naționale din țară. Discuțiile purtate cu oamenii de teatru (Emil Boroghină, Cătălina Buzoianu, Mircea Cornișteanu, Ion Cristoiu, Cristian Hadjicula, Mihai Manolescu, cu actorii al teatrului „Bulandra” și ai Teatrului Național din Craiova), precum și vizionarea unor spectacole — *Milionarul sărac* de T.

Popescu (Teatrul Giulești), *Mobilă și durere* de Teodor Mazilu, *Paznicul de la depozitul de nisip* de D.R. Popescu, *Unchiul Vanea* de Cehov (Teatrul Național din Craiova) — au pus în evidență coordonate majore ale evoluției fenomenului teatral românesc, urmărite cu viu interes de partenerii acestui fructuos schimb de experiență.